

II.

Om niet in herhaling te vervallen, verzoek ik collega KROL nog eens te lezen de eerste alinea van mijn ingezonden stuk op bldz. 1097 en den brief der directie op bldz. 919.

Het bewijs te leveren, dat de mededeeling der doodsoorzaak ooit door collega KROL is misbruikt, behoef ik niet, daar ik hem daarvan niet heb beticht; en dat mijn opmerking, dat de mededeeling aan den geneeskundigen adviseur van den geneesheer, die den overleden verzekerde heeft behandeld, die toch immers voor statistische doeleinden dient, misschien wel ten bate der maatschappij zou kunnen zijn, insinueerend is, vat ik niet, daar toch besluiten uit die statistische gegevens door haar benut zullen worden, anders kon de verzameling van deze wel nagelaten worden.

Wanneer de maatschappij van plan was aan de familie X ook zonder de mededeeling van de doodsoorzaak aan haar geneeskundigen adviseur het verzekerde bedrag uit te betalen, dan had zij dat reeds kort na het overlijden kunnen doen, toen zij via haar agent kon weten, dat ik onder geen beding de doodsoorzaak zou mededeelen, en had zij haar brief aan mij in portefeuille kunnen houden en de familie niet een maand lang behoeven te intimideeren (11 Febr. overleed de heer X).

De lezer is nu mijnerzijds voldoende ingelicht.

's-Gravenhage, 3 April 1920.

L. NAVIS H.Z.N.

De gedachtenwisseling over dit onderwerp is thans gesloten.

Redactie.

DE BEHANDELING DER DIJHALSBREUK.

Collega WASSINK critiqueert: „Tot deze uitspraak komt collega KROPVELD, omdat hij een paar foto's heeft gezien, waaruit bleek, dat de repositie volgens WHITMAN niet volkomen was gelukt”.

De gecritiseerde passage luidt: „Het moge waar zijn, dat WHITMAN in vele gevallen een zeer goed gevolg heeft bereikt, ook hij heeft mislukkingen. Zijn navolgers is het evenzoo gegaan. Herhaaldelijk ontmoet men dan ook in de literatuur de opmerking, dat de methode van WHITMAN in handen van andere chirurgen niet altijd even goede uitkomsten geeft. Om ons tot ons eigen land te beperken, de Nederlandsche pleegvader der methode heeft in acht van zijn 52 gevallen een volledige mislukking te boeken. Onlangs zag ik door de welwillendheid van collega OIDTMANN een paar foto's van reposities, die ook te wenschen overlieten. Ook de foto's, waarmede NOORDENBOS zijn publicaties heeft toegelicht, toonen, dat de repositie, die dan door hem gefixeerd wordt, niet altijd onberispelijk is. Kop en hals staan niet altijd precies, zooals zij vóór het ongeval ten opzichte van elkaar stonden”.

Hiermede is m. i. deze zaak naar behooren toegelicht.

Nu wat aangaat de opmerking betreffende het toestel van DELBET, die collega WASSINK meent, dat hem meer persoonlijk raakt, naar ik geloof, ten onrechte. Inderdaad is in het *Bull. de l'Acad. de Med.* niets over het toestel te vinden. Dat neemt natuurlijk niet weg, dat er wel wat van gewaar te worden is. Indien WASSINK mij na lezing van mijn artikel even had opgebeld, had ik hem terstond volledig op de hoogte kunnen helpen.

Amsterdam, 5 April 1920.

S. M. KROPVELD.

DE STRIJD TEGEN DE TAALVERWILDERING.

In n°. II van dit *Tijdschrift* geeft prof. VAN RIJNBEEK een zeer geestige beschouwing naar aanleiding van een artikel van LIEK in de *Münch. med. Wochenschrift*. Zoowel prof. VAN RIJNBEEK als dr. LIEK nemen het boek van KRAUS als voorbeeld om te bewijzen, hoever de taalverknoeiing in Duitschland gaat. Ik geef dadelijk toe, dat het boek van KRAUS, hoewel belangrijk, practisch onleesbaar is, maar het voorbeeld is